

[Søgaard.]

Skriftlig begrundelse:

Antallet af sager, der venter på afgørelse, er i dag stadig i stigning på revalideringscentrene. Alene for København og Frederiksberg afventer pr. 16. februar i år ca. 800 klienter realitetsbehandling af deres sag.

Det betyder, at der på dette center går ca. 5 måneder for en klient fra indberetningstidspunktet og til en egentlig påbegyndelse af sagsbehandlingen.

Den stærke stigning i sagsantallet pr. revalideringskonsulent betyder samtidig, at det ikke er muligt at give sagerne en ordentlig behandling, og at der finder en stigende afgang af konsulenter sted til arbejdsområder med mere rimelige vilkår.

Såfremt denne udvikling fortsætter, må man imødesee en katastrofal situation for klientmulighederne på revalideringscentrene.

Søgaard: Da vi for 6-7 år siden fik oprettet vore 12 revalideringscentre rundt omkring i landet, var det selvfølgelig et glædeligt skridt på vejen til at hjælpe de fysisk handicappede mennesker tilbage til en normal tilværelse. Desværre har det vist sig, at man på disse centre ikke har kunnet overkomme arbejdet med den stærke tilvækst af klienter, som har fundet sted op gennem årene, således at sagsbehandlingen for hvert enkelt af disse mennesker trækker længere og længere tid. Det betyder ikke bare, at der i ventetiden under en sagsbehandling løber ekstra udgifter på for samfundets vedkommende, men ventetiden kan for klienten betyde en psykisk belastning, som det senere måske kan tage lang tid at rette op igen. Og nu er belastningen af centrene efter min opfattelse altså ved at blive katastrofal.

Revalideringskonsulenterne, som har sagsbehandlingerne, har op gennem årene fået et stigende antal sager, uden at der er kommet tilsvarende flere konsulenter. Det har bevirket, at flere og flere konsulenter, ikke mindst de, der har socialrådgiveruddannelse, forlader centrene og søger andre steder hen til mere normalt arbejdsklima. Af ca. 150 konsulenter fratrådte i 1968 8 og i 1969 yderligere 26. Alene for centret i København og på Frederiksberg er der fra 1. august 1969 til 1. april 1970 fratrådt 10

konsulenter, som alle er socialrådgiveruddannet, og i samme tidsrum har der kun meldt sig én socialrådgiveruddannet som ansøger til de ledigblevne konsulentstillinger. Det er klart, at en så god sag, som revalideringscentrene er, ikke kan holde til en sådan affolkning. Hvis disse centre ikke skal lide et ganske alvorligt knæk, tror jeg, at tiden er inde til, at ministeren handler på dette område.

Socialministeren (*Nathalie Lind*): Jeg er helt opmærksom på den beklageligt lange ventetid, som er gældende ved sagsbehandlingen ved nogle af revalideringscentrene. Det er vel navnlig ved de store centre i Københavns og Frederiksberg kommuner og i Københavns amt. I foråret 1969 lod jeg foretage en undersøgelse ved disse centre, og dér viste disse problemer sig også. I forlængelse heraf har vi fra ministeriets side fået iværksat en rationaliseringsundersøgelse af bl. a. Københavnscenteret til opklaring af, om problemerne her i større eller i mindre omfang kunne tilskrives mangler i den administrative opbygning af centrene eller ved strukturen af deres ledelse. Jeg forventer, at resultatet af undersøgelsen foreligger i løbet af de nærmeste måneder, og først på grundlag heraf vil man kunne danne sig et overblik over, hvilke muligheder der vil vise sig for hurtigt at få bugt med sagspukkelen.

Af det, jeg her har sagt, må man imidlertid ikke slutte, at man ikke i den forløbne tid har gjort noget for at afhjælpe vanskelighederne på dette område. Man har gjort noget både med hensyn til bevillinger og med hensyn til at skaffe et større normeret personale. Jeg kan således nævne, at det samlede normerede personale ved revalideringscentrene i femåret 1964-69 er vokset med godt 40 pct., og på finansloven for indværende år er der f. eks. oprettet 16 nye revalideringskonsulentstillinger, hvoraf de 5 er tildelt Københavnscentret.

Det er ikke alene bevillingerne og de vedtagne personalelofter, der sætter en grænse for udvidelse af centrenes kapacitet. Det er rigtigt, som hr. Søgaard siger, at det i en vis udstrækning har knebet med at få tilgang af kvalificeret personale og specielt uddannede socialrådgivere til at besætte disse stillinger med, men vi må jo konstatere, at det ikke blot er på dette område, vi har en mangel